

A monorierdői reformátusok hírlevele

VII. évfolyam, 2. szám

2019. április

„ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá” (1Pt 2,5)

Az Ige körül

„Amikor a halottak feltámadásáról hallottak, egyesek gúnyolódtak, mások pedig azt mondták: Majd meghallgatunk erről máskor is. Pál ezután eltávozott közülük. Néhány férfi azonban csatlakozott hozzá, és hívővé lett”

(ApCsel 17,32-34)

Közömbösen az ünnep mellett

Amikor a gyermekeink még kicsik voltak, az a szokás járta nálunk, hogy húsvét reggelén meg kellett keresniük a kertben a tuják, virágok és bokrok közé rejtett ajándékokat: csokitojást, nyulat, bárányt. Azóta a gyerekeink felnőttek, de a húsvéti keresgélés most sem maradhat el. Viszont nemcsak nekik, hanem egyikünk számára sem. Nem édeségeket keresünk, hanem az ünnep üzenetét. Minden évben én magam is így készülök a nagypénteki és húsvéti igehirdetésre. Gyermeki örömteljes izgalommal kutatok a sorok között és várom az ige rejtett zugaiból elővillanó meglepetést. Azt az üzenetet, az élő Ige drága kincsét, ami most is a feltámadásról szól ugyan, mégis valami újat, valami aktuálisat mond. Először nekem, aztán a gyülekezetnek.

Nem tudom máshogy elképzelni az ünnepemet. Nem tudnám félvállról

venni a világtörténelem legjelentősebb eseményét, amely a legnagyobb háttással van az emberi életre, amely megváltoztatott engem, és amely örökre átírta a világtörténelmet. Nem tudom úgy elképzelni, hogy a húsvét ne erről szóljon, hogy húsvétkor ne erről szóljak. És nemcsak azért, mert ez lelkipásztori mivoltomból adódó munkaköri kötelesség.

Pál apostol életét is örökre megváltoztatta a feltámadott Jézussal való személyes találkozás. Onnantól nem is tudott mást tenni, mint erről beszélni, ezt hirdetni szóban, de egész életével is. Ahogyan ő vall erről: *„Mert ha az evangéliumot hirdetem, azzal nincs mit dicsekednem, mivel kényszer nehezedik rám. Jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az evangéliumot!” (1Kor 9,16)* Ez a „jaj nekem” nem a büntetéstől való rettegés kifejeződése, hanem önazonosságának elvesztésétől való féleleméé. Ha ugyanis nem erről szól az élete, akkor megsemmisül és értelmetlenné válik az élete. És ezzel a tudattal, tüsszel, lendülettel hirdette alkalmas és alkalmatlan időben a feltámadás evangéliumát.

Ami változó eredménnyel járt. Voltak olyan helyek Pál vándorlása során, ahol gyülekezetek születtek bizonyásgtétele nyomán. De bizony volt olyan is, mint például Athén, ahol csak néhányan csatlakoztak hozzá, és lettek hívővé. Mert az athéni bölcsek közömbösek vagy hitetlenek voltak a feltámadás örömhírével szemben. Lazán, talán gunyoros félmosollyal kísérten legyintettek rá, hogy „majd meghallgatunk erről máskor is.” Én is ismerem ezt a hozzáállást, amikor az a „máskor” sohasem jön el. Én is látom azt a legyintést és azt a közönyt, ami jellemzi az ünnepet.

Furcsa kettősséget érzek. Mert miközben végtelen öröm tölti el a szívemet, aközben fáj és sajog mindazokért, akiknek nem jelent többet ez a néhány nap egy wellness-hétvégénél. Sajnálom mindazokat, akik éppen nem is tartják magukat sajnálatra méltónak! Mert a csütörtökön telepakolt bevásárlókocsi jelenti az ünnep gazdagságát, a családi, baráti elutazások, kirándulások és jakuzziban töltött órák pedig a legnagyobb átélhető élménnyel kecsegtetik őket. Persze, ezek értékét nem vitatom, de én tudom, hogy van, ami ezekhez képest mérhetetlenül többet ér.

És sajog és fáj a szívem Jézusért is. Mert a szívemben érzem azt a fájdalmat, amit Ő érez ilyenkor. Aki mindenki bűnéért szenvedett, és eközben e szenvedés az emberek döntő többségét hidegen hagyja. Aki a legnagyobbat akarja ajándékozni, az örök életet, de az emberek az ajándék valódiságát is kétségbe vonják. Ilyenkor átéli azt újból és újból, amit ott a golgotai kereszten:

A Király vértől áztatott teste vonaglott, s tekintetét utolsó erejével
emelte a távolba

A Királyok Útján egy éhes karaván haladt az útján közönnyel, a szenvedő
Királyról mit sem tudva.

A „Hídmester” című lengyel kisfilm egyik jelenete is tökéletesen szemlélteti ezt a közönnyt. A történet szerint egy vasúti hídmesternek van egy fia, akit nagyon szeret. A fiú éppen játszik a sínektől nem messze, amikor hallja, hogy jön a vonat. A vonat, amely a tilos jelzés ellenére halad a felnyitott híd felé. A fiú – mivel látja, hogy már nincs ideje szólni az apjának – a szerelőaknába akar lenyúlni, hogy lezárhassa a hidat. De beleesik az aknába a fogaskerekek közé. Az apa ekkor már látja ezt a távolabb lévő vezérlőhelyiségből. Egy pillanat alatt döntenie kell: nem húzza meg az előtte levő kart, a híd nyitva marad és mindenki meghal a vonaton, de a fia életben marad; vagy meghúzza a kart, mindenki megmenekül, de a fiát bedarálják a fogaskerekek. És ő döntött: mindenki megmenekült a vonaton.

A hídon békésen átdöcögő vonatból bámulnak kifelé az emberek, és teljes közönnyel nézik a sínek mellett keservesen üvöltve síró férfit. Senki nem is sejti vagy nem érdekli, hogy milyen ára volt az életben maradásuknak. A vonaton utazók közül

csak egy drogfüggő lányt nem hagy hidegen a jelenet. A vonatablakon kitekintve elgondolkozik, átértékelődik benne az egész élete, és ott a vonat mosdójában kiesik kezéből az épp felmelegített kábító por. Egy új élet születik meg benne, mert rádöbben, hogy ha meghal valaki az ő életben maradásáért, már nem élhet akárhogyan. Esélyt kapott egy méltóbb életre.

Legyél te is olyan ezen az ünnepen, akit nem hagy hidegen mindaz, ami 2000 éve történt! Ne legyen számodra közömbös az evangélium, mint a körülötted lévő emberek többségének, akár a családotban is! Értsd meg: esélyt kapsz egy jobb életre, az örök életre! Engedd, hogy megváltoztasson téged is a legnagyobb Áldozat! Áldott feltámadás ünnepet mindenkinek!

Lénárt Tibor

Jézus Krisztus halálának és feltámadásának gyümölcse

(olvasd: 1Pt 3,18-22)

Jézus Krisztus halála napján magára vette a világ bűnét, a bennünk lévő bűnökkel együtt! Elszenvedte mindazokat a bűnöket a keresztfán, amiket ma is hordozunk az életünk napjaiban. Fájdalmakat elszenvedve és kínoztatva viselte el a világ bűnét, de ma is fáj látnia, hogy mégis nyomja a bűneink terhe a vállainkat, és roskadozva járunk miattuk. Olykor észre sem vesszük az apró vagy nagyobb bűneinket, csak, amikor már lelki fájdalmainkban Istenhez kiáltunk! A terheink súlyát le kell raknunk a kereszt tövébe, Jézus elé kell vinnünk, mert Ő megbocsájtja vétkeinket, megtisztít minden terheinktől, mert az Ő sebei által gyógyultunk meg. Tisztára mosta az Ő értünk kiontott vére által minden vétkeinket. Jézus legyőzte a halált, feltámadt a halálból, Ő az út az igazság és az élet, aki által megismerhetjük Istent.

Isten türelmesen várakozik mindaddig amíg életünk útján találkozunk Jézussal, akit értünk adott a halálba, hogy ne keljen az örök halálba és a bűnök mocsarába maradnunk, hanem örök életünk legyen. Az Úr Szentlelkének munkája elvégzi bennünk az akarást, hogy megtalálhassuk Jézust. Nincs messze tőlünk! A szívünkben van! Testben ugyan nem láthatjuk Őt, mert felment a mennybe. Isten jobbján van, és imádkozik értünk az Atyánál, mert mi az övéi vagyunk, hogy bocsásson meg nekünk, amikor nem tudjuk, hogy mit cselekszünk.

Isten látja a mindennapjainkat. Azt is, hogy mikor mit csinálunk és mondunk, bármi is történjék velünk. Amikor nagyon mély fájdalom ér bennünket, akár egy szeretettünk elvesztésekor, vagy amikor valami miatt keserűség van bennünk, és már fáj a lelkünk és felkiáltunk: „HOL VAN ILYENKOR ISTEN?“, Ő mindig velünk van! Szól is hozzánk, akár egy másik emberen keresztül, megérinti a szívünket, lelkünket Szentlelkének munkája által. Olykor beleszól az életünkbe is, ha azt látja, hogy tönkre akarjuk tenni azt! Csak az a kérdés, meghalljuk-e szeretett hangját, és észrevesszük-e figyelmeztető, intő jeleit?

Gyermekkorunkban, amikor a keresztség ideje elérkezik, vagy éppen felnőtt korunkban érkezik el, ez a keresztség nem a testünk külső szennyét tisztítja meg, hanem lelki értelemben megújít, tisztára mossa bűneinket, hogy tiszta lelkiismerettel találjunk Jézusra, hiszen születésünktől fogva kiválasztott minket, ismer és szeret! Naponta szükséges tehát az imádság az életünkben, odajárulván Jézushoz, hogy tisztítson meg minden olyan szennytől, ami a lelkünket és testünket súlyos teherként nyomja. Isten türelmesen várakozik, hogy életünket

rá bízunk, és hogy formálhassa szívünk és életünk, hogy gyümölcstermő életünk lehessen Jézus élő és ható szeretete és kegyelme által.

Gáspár József

Szeret vagy nem szeret? avagy: Mit üzen a mi virágunk?

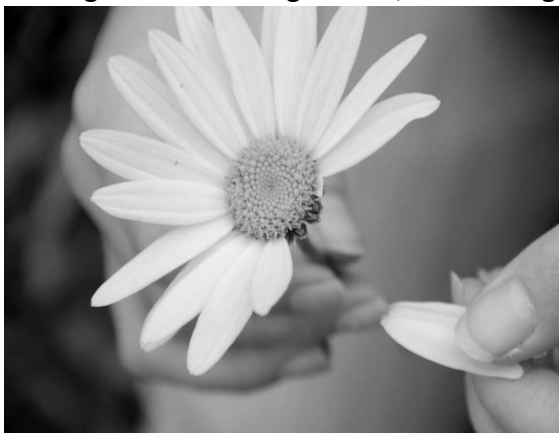
Ki ne játszotta volna remegő kezében virággal és izgatott szívvel vára-kozva, hogy a szirmokat lassan, biztos egymásutánban letépkedve végül meg-tudhassa, mit üzen a kezünkben lévő utolsó hírmondó! Komolyan vettük, na-gyon komolyan. Minden alap és bizonyosság nélkül, hiszen miért is ne lehetne igaz az üzenet?! A kérdés az óta is számtalanszor ismétlődik az univerzumban. Életünk minden szakaszában, bármely területén szeretnénk tudni, szeretnek vagy sem! Különös igénye ez az embernek. Mi több, azt várjuk, úgy szeresse-nek minket, hogy az folyton folyvást bizonyítást nyerjen. Mindig új és még újabb megerősítést várunk az érzés meglétéről, különben kopni véljük azt és az általa megélt biztosságot is. Mi magunk is igyekszünk egyre több dologgal igazolni, hogy részünkről szintén ott munkálkodik az érzelem és a szép szavak, gesztusok, ajándékok, ígéreték ezt hivatottak megerősíteni a másik félben. A kérdés alanya sokszor változik életünk történelmében. Az első szerelem, az igazi nagy ő, valaki, aki csupán plátói síkon maradhat, de mégis motoszkál ben-nünk a vele kapcsolatos kíváncsiság! Ilyenek vagyunk, mindent tudni szeret-nénk.

Voltunk-e már úgy, hogy ennek a kérdésnek a célkeresztjében nem más állt, mint Isten? Szeretnénk-e tudni, hogy szeret-e minket? Igyekszünk-e befo-gadni, felmérni, mennyi mindenben megnyilvánul irányunkba? Vagy eldönt-jük a pillanatnyi lelkiállapotunk befolyása alatt? A tavaszi napfény, a virágok illata, a gyermekeink mosolya, szüleink büszkesége, egy megfelelő pillanatban kapott biztató szó, a természet megindítóan csodálatos sokszínűsége, egy gyógyulás, gondterhes időszakban egy jó támasz, egy kevés nem várt fennma-radó idő a rohanó mindennapokban, egy lehetőség, amit nem is vártál, egy megbocsájtás, amit adsz, vagy kapsz, egy ölelés mikor nehéz a szíved, vagy csak úgy valakitől, akitől nem is számítottál rá, egy új élet születése, vigaszta-lódás a gyászban, egy madár hangja, ami örömteli emléket ébreszt benned...

Álljunk meg egy kicsit, adjuk át magunkat a pillanatnak és folytassuk a sort, mert biztos vagyok benne, hogy annyi minden van még, amit mindenki a

saját szívén keresztülengedve el tud mondani arról, hogy az Úr milyen sokszor és sokféleképpen simogat meg bennünket. Mi lehetne ezeknél előbb bizonyíték a szeretetre? Fordítva, hogyan látjuk ezt? Azt el tudjuk-e mondani, hogy mi hogyan mutatjuk meg a felé irányuló szeretetünket? Nagyon nehéz lenne az előzőhöz, akár csak gondolatilag is hasonló felsorolásba fogni. Számosságban pedig elenyésző árnyékot sem tudnánk produkálni. Sokszor kapjuk azon magunkat, hogy a bennünket érő nehézségeket, fájdalmas időszakokat az isteni szeretet hiányával azonosítjuk.

Így húsvét előtt, amikor mindenki a megújulás, a megtisztulás és az újjáéledés gondolatával foglalkozik, lássuk meg Isten virágának igazi üzenetét! Év-

ezredeken átívelően minden évben szembe jön velünk, amikor ébred körülöttünk a világ, hogy ébredésre bírja a szívünket is! Ismerünk-e olyan valakit, akivel nem sokat törődünk, néha még el is felejtkezünk róla, nem hallgatjuk meg, vagy számtalanszor félre értjük őt, de ennek ellenére ő úgy szeret minket, hogy mégis meghalna értünk? Kell-e ennél

nagyobb bizonyága a szeretetnek?

A fenti felsorolás egyetlen elemében sem lehetne részünk, ha Isten egy-szülött Fia az életét nem adja az Őt meg nem értő, oly gyakran eltévelyedő emberek örök életének lehetőségéért cserébe! Mi lehet a mi bizonyágunk? Felérnek-e az esetlegesen felsorolható gesztusaink, tetteink, imádságaink az Úrtól kapott bizonyítékkal? A válasz talán már ki is mondatott mindannyiunkban.

Az utolsó szírom mondanivalója Jézus virágán egyértelmű. Ő mindig szeret! A szeretet képességét is Tőle kaptuk, merjünk hát élni vele! A mi virágunk utolsó szirmának üzenete rajtunk múlik! Ő az életét adta, adjuk hát mi is a miénket!

„Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott.” (Pál levele a rómaiaknak 8,28)

Madar-Nemes Edina

Életképek

Beszámolók az egyházmegyei presbiteri- és gyülekezeti munkás hétvégéről

Hitelesség

Az idei év márciusában, gyülekezetünk néhány presbiterere és szolgálója részt vett a mátraházai Presbitererek és szolgálók hétvégéjén, ahol a tanítások a hiteles kereszténységről szóltak. 18 gyülekezetből, összesen 86 fő vett részt a csendes hétvégén, ahol Király János vasadi lelkész és Lénárt Tibor lelkipásztorunk adták át az Úr üzenetét és vezették gondolatainkat a hiteles kereszténység kapcsán. Az igei alapot a Jakab levelének 2:18 verse adta, mely a következő: „Neked hited van, nekem meg cselekedeteim vannak. Mutasd meg nekem a hitedet cselekedetek nélkül, én is meg fogom neked mutatni a cselekedeteim alapján a hitemet”.

Az első tanítás a hiteles szolgálatról szólt, amelyben kér-

dést intézett hozzánk, és amelyet meg is kellett válaszolnunk önmagunk számára: „Miért végzel szolgálatot a gyülekezetben?” Erre a kérdésre sokan sokféleképpen válaszolhatunk... talán azért szolgálok, mert a lelkipásztor felkért rá, vagy, mert elismernek a szolgálatomért az emberek, vagy, mert örömet lelem a közösségi munkában, vagy, mert a családom régóta szolgál az egyházban, vagy, mert már apám is presbiter volt, vagy, mert jó érzés segíteni, vagy azért, mert hálás akarok lenni Istennek. Kedves testvérem, jobb, ha erre a kérdésre Te magad is megkérse a választ a magad számára! Mitől lesz hiteltelen egy szolgáló? Ha nem előzetes odaszánásból fakad a szolgálata és ha nem vallja, hogy a kereszténység természetfölötti kapcsolat egy élő, erőteljes, személyes Istennel, aki szól hozzánk. A hiteles szolgálat lelki hitelességgel kezdődik, a Jézus Krisztushoz fűződő élő, napi kapcsolattal. Egy őszinte kísérlet arra, hogy köszönetet mondjak a mindenség Urának! Az egyház is csak akkor lesz hiteles egyház, ha a szolgálók maguk is azzá

válnak és szolgálatukat nem úgy végzik, mint akik csupán saját erejükben és képességeikben bíznak és nem is számítanak a Szent Lélek segítségére. A hiteles egyház hirdeti a kegyelmet, miközben maga is abból él! Jézus követésére hívja az embereket, miközben maga is ezen az úton jár! Alázatos és önkritikus.

A második tanításban, a hétköznapokban való hitelességről hallottunk. Érdeemes átgondolnunk, hogy van-e hatása a gyülekezetünknek a településünkre és azt is, hogy mi, akik gyülekezetbe járunk, milyen képet mutatunk magunkról és a gyülekezetünkről. Vajon hiteles élet az, aki vasárnap a templomban van, hétfőn pedig jósnál; a templomban imádkozik, kint pedig átkozódik; a templomban szeret, de utálja az anyósát; szemedbe mosolyod, hátad mögött szid... hiteles-e az ilyen? Hitünk és tetteink összefüggésben vannak egymással. Ha nincs hitünk, a tetteink tükrözik ezt. Semmi köze egymáshoz a kettőnek. Két teljesen külön halmaz. Ha van kevés hitünk, akkor időnként megjelenik a hitelesség, de ott van még az aggodás, a félelem, a kétkedés, az indulatok. A két halmazban itt már van némi átfedés, de e kettő akkor fogja tökéletesen fedni egymást, ha hitünk erőteljes és az Úrban gyökerezik. Ha hitben járunk, viselkedésünk és beszédünk is tükrözi azt. Nem roppanunk össze, ha baj ér minket, ha Isten próbára tesz, hanem állhatatosak maradunk, ami azt jelenti, hogy alatta maradunk a tehernek. Beszédünk is tükrözi hitünket, ha szavainkat mindig megválogatjuk, ha bölcssek tudunk lenni a „szólni vagy csendben maradni” estekben, ha őszinték maradunk minden körülmények között.

A harmadik tanítás, ami talán a leginkább húsába vágott a hallgatóságnak, arról szólt, hogy mennyire vagyunk hitelesek a családban. Ez az a szintér, ahol a legnehezebb hiteles kereszténynek lenni. Lelkipásztorunk nyílt szívvel beszélt erről, saját életéből hozva a példákat. Őszinte önkítárulkozás volt, melyben megosztotta velünk megélt örömeit és bánatait, sikereit és kudarcait, harcait és győzelmeit. A Szentlélek vezette gondolatait és mondatait, bennünket pedig, akik hallgattuk, önvizsgálatra indított. De fontos, hogy az önvizsgálatot őszinte megbánás kövesse, valamint az, hogy az Úrra bízunk életünket, engedve, hogy családban is Ő legyen a központi helyen.

Mitől lesz hiteles a magatartásom? Ha folyamatos a kapcsolat az Úrral, és ha teljesen őszinte tudok lenni Vele és mindig igazat mondok Neki. Ha hitem előbbre kerül, mint az elvárások. Ha cselekedeteim a hitemre támaszkodnak.

Miért fontos, hogy hiteles legyen az életünk? Mert a hitetlen ember bibliája a hívő ember!

Várdai Enikő

Hiteles útmutatás ajándékba!

Az embert körülvevő természetre sokszor gondolunk úgy, mint apró csodák összeolvadására egy óriási tégelyben. Nincs olyan atyánkfia, aki ne találna benne kedvére való gyönyörűséget, mégis oly sok alkalommal megyünk el mellette, természetesnek tartjuk ezt a minket körülvevő tökéletességet. A mesés természetközeli környezet nyitottabbá teszi a szívet, befogadóbbá a lelket, élesebbé az elmét! Nem véletlen, hogy a nagy zarándok helyek többsége, akár a Bibliából ismert, akár az évszázadok során megismert imádságos helyek a természet által produkált legszebb kompozícióban várnak minket.

Ilyen környezetben tölthettem el egy három napos, minden tekintetben mély nyomot hagyó hosszú hétvégét lelkészünkkel és a gyülekezet néhány tagjával együtt Mátraházán. Pontosan úgy éreztem magam ebben a néhány napban, mint egy születésnapos kisgyermek, aki minden érkező vendégtől kap egy ajándékot.

Gyülekezetek presbiterei, gyülekezeti munkásai voltak jelen, így utólag állítom, nem csak testben, de erősen lélekben is. A helyszín már maga is ajándék azoknak, akik ellátogathatnak ide. Olyan beláthatatlan és felfoghatatlan összhangba kerülhetünk itt a természettel, ami arra ösztönöz, hogy észrevegyük mi-

ilyen hatalmas és tökéletes, Aki ezt az ajándékot alkotta.

A hétvége témája a hitelesség volt életünk több jelentős színterére kivetítve. Ezúton is köszönet az előadóknak és segítőknek. Biztosan tudom, hogy a hallgatóság nagy része komolyan és hosszabb időre az elhangzottak hatása alá került. Újabb ajándék volt hallani a jelenlévők legtöbbszörében olyan régen ott munkáló kérdések, gondolatok feltárását, nyílt megfogalmazását. Mintha a tavasz ihlette volna a hétvége pillanatainak egymásutánját! Apró magok kerültek elültetésre a szívekben és reménységgel telve hiszem, hogy az Úr Isten a természet tökéletességéhez hasonlóan arról is gondoskodik majd, hogy ezek a

magok sarjadjanak és növekedjenek. Lehessenek jelei annak, hogy a hiteles élettel kapcsolatosan többekben megszületett a felismerés és az elhatározás.

A hitelesség kemény dió, akár keresztény vonatkozásban nézzük, akár nem. A résztvevők sokaságában több korosztály és sokféle gondolkodásmód képviseltette magát, így más-más életszakaszt megélve, különböző tapasztalatokkal és meggyőződésekkel felvértezve mindenki különböző belső szemmel látta önmagát, mégis hasonló volt a reakciójuk a hétvége zárásánál.

Az útmutatás nagy felelősség, de ha ahhoz a Lélek munkája is társul, olyan felismerések születhetnek meg a sorokban és a sorokon túl, amik változásra bírhatnak akár egyéni, akár gyülekezeti életünket tekintve.

Az útravalót köszönettel ajándékosárban megkaptuk. Az ajándékozás pedig folytatódott, olyan kedves testvérek nyitottságával, szeretetteljes közelségével, akikkel felemelő érzés volt a közös imádság reggelente, remek szórakozás a felhőtlen nevetéssel járó játék, vagy moziest vacsora után. Tapintható volt az a csodálatos egységet formáló erő, ami a közös hitből áradt. Mindannyian a hétköznapiakból egy kicsit kiszakadva feltöltöttük az ajándékszatyrainkat, az egymástól kapott példával, ötlettel, őszinte szavakkal, élménybeszámolókkal, biztatásokkal, későig tartó beszélgetések emlékével.

Gyülekezetünk kis csoportjának minden tagja biztosan a szívébe zárta ezt a három napot. Hálaadó szívvel köszönöm, hogy részt vehettem az alkalmon. Remélve, hogy az elkövetkező alkalmakon is hasonló élményekben lesz részünk.

Madar-Nemes Edina

MEGHÍVÓ

„Nagy az Úr, méltó, hogy dicsérik, nagysága felfoghatatlan.”

(Zsolt 145,3)

A MONORIERDŐI REFORMÁTUS MISSZIÓI EGYHÁZKÖZSÉG

szeretettel meghívja Önt és Szeretteit templomszentelő ünnepi istentiszteletre és Lénárt Tibor lelkipásztor beiktatására, mely

2019. június 1-jén, szombaton 15 órakor

kezdődik a monorierdői református templomban.

Az ünnepi istentiszteleten Isten Igéjét Dr. Bogárdi Szabó István, a Dunamelléki Református Egyházkerület püspöke hirdeti.

A beiktatás szolgálatát Takaró András,

a Délpesti Református Egyházmegye esperese végzi.

Szeretettel várjuk az istentiszteletet követő szeretetvendégségre is!

Az előttünk lévő nyáron két táborot szervezünk, amelyekre már lehet jelentkezni.

2019. június 24-28.: Gyermekek- és ifjúsági Bibliahét

Ez a korábbi gyerekhét, amelyre 6-16 éves korig lehet jelentkezni.

Helyszín: Monorierdői református templom és gyülekezeti ház

A programról, melyek reggel 8 órától délután 4-ig tartanak:

A résztvevő gyerekekkel négy csoportban foglalkozunk. Délelőttönként énektanulás és bibliai foglalkozások keretében igyekszünk átadni Isten üzenetét korosztályuknak megfelelő módon és eszközökkel. Délutánonként a közös játéké, kézműves foglalkozásoké, a sporté a főszerep.

Szurdán buszos kirándulásra megyünk, amelyen szülők is részt vehetnek a szabad helyek erejéig.

Részvételi díj: 6-13 éves korig 5.000 Ft/fő

14-16 éves korig: 2.000 Ft/fő (ez a korosztály a délutáni foglalkozásokon segít a kisebbeknek). A díjat a tábor első napján a regisztrációnál kell befizetni.

A buszos kirándulás ezen felül 3.000 Ft-os költséget jelent annak, aki azon is szeretne részt venni.

Jelentkezni a gyülekezet honlapján lehet június 10-ig!

2019. augusztus 12-16.: Balatonőszödi ifitábor

Jelentkezni 13 éves kortól lehet. A szálláshely kapacitása miatt legfeljebb 20 fő jelentkezését tudjuk elfogadni.

Részvételi díj: 20.000 Ft/fő

Jelentkezni június 30-ig lehet a lelkipásztornál a tábor díjának befizetésével.

Szeretettel várjuk a jelentkezéseket mindkét lehetőségre!

Bors László: Hiszek a feltámadásban

Hiszek, Uram, a tavaszban,
ágot hajtó csonka törzsben.
Meghaló fák zuhanásán
lelkem mégis úgy megdöbben.
Látod, Uram:
emberedőn szálfá-éltek
döngve hullnak, elnémulnak
egyre többen.

Hiszek, Uram, új dalában
hazatérő sok madárnak,
mégis fáj, hogy régi fészket
ifjú sarjak ágboga közt nem találnek.
Látod, Uram:
lelkem hangja könnybe fullad
fészkebontó rombolásán a halálnak.

Hiszek, Uram! – Segíts hinnem
feltámadást, öröklétet!
Mért van, hogy e hitvallásnál
szempillámra könnycsepp téved?
Látod, Uram:
könnyezve is, sóhajtva is,
akaratom nem értve is
magasztal a szívem Téged.

Hiszem, Uram: megbocsátod,
hogy szememre bánatköd von vékony fátylat.
Te is sírtál Lázár sírján
én Megváltóm,
pedig tudtad, hogy feltámad.

RefErdő A Monorierdői Református Gyülekezet időszaki lapja

Kiadja a Monorierdői Református Missziói Egyházközség Presbitériuma

Felelős szerkesztő: Lénárt Tibor lelkipásztor

Állandó munkatársak: Gáspár József, Madar-Nemes Edina

Tel.: 06 29 788-264

Mobil: 06 30 994-2539

E-mail: monorierdo@reformatus.hu

Honlap: www.monorierdo.reformatus.hu